

χρυ στο σπίτι της Άννης, που έμεινε εκεί όσο που άρχισε να χαράζει. Ο άνθρωπος δλη τη νύχτα δέν κουνήθηκε από αὐτὴ τὴ θέση, καὶ τὰ μάτια του ποὺ εἶτανε ξεπαγιασμένα ἀπὸ τὸ χιόνι, δέν ξεκολλήσανε ἀπὸ τὸ φωτισμένο παράθυρο μὲ τὰ τζάμια, τὰ χρωτισμένα ἀπὸ τὴς ἀνάσσεις.

Οἱ νότες ξεψυχούσανε ἀργὰ πάνω στὸ χιόνι τοῦ δρόμου...

Ὁ ἄνθρωπος ἐκλαίγε, ἐκλαίγε μ' ἓνα σιγαλὸ ἀναφυλλητό.

Ἐκλαίγε τὴ χαμένη ζωὴ του...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

Ο ΚΗΠΟΣ ΕΙΜΑΙ...

Ὁ κήπος εἶμαι ποὺ ἄλλοτε μὲ τᾶνθη του εὐωδοῦσε
 κ' ἐγέμιζε μὲ χαρωπὸ τιτύβισμα πουλιῶν,
 ποὺ μὲ κρυφομιλήματα καὶ ψίθυρο φιλιῶν,
 τὴ νύχτα, στὴ σκιάδα του, ἡ ἀγάπη ἐπερπατοῦτε.

Ὁ κήπος εἶμαι ποὺ ἔμεινε χρόνια πολλὰ στὴν ἴδια
 θέση, μάταια προσμένοντας κάποιαν ἐπιστροφή.
 ποὺ ἀντὶ λουλούδια τώρα πιά σιἀγκάθια ἔχει ταφεῖ,
 ποὺ σάπασαν τᾶνθόνια του καὶ πνίγεται στὰ φῖδια.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Καλὸ ταξίδι, ἀλαργινὸ καράβι μου, στοῦ ἀπείρου
 καὶ στῆς νυχτὸς τὴν ἀγκαλιά, μὲ τὰ χρυσὰ σου φῶτα!
 Νᾶμουν στὴν πλώρη σου ἤθελα γιὰ νὰ κοιτάζω γύρου
 σὲ λιτανεῖα νὰ περνοῦν τὰ ὀνείρατα τὰ πρῶτα.

Ἡ τρικυμία στὸ πέλαγο καὶ στὴ ζωὴ νὰ παύη,
 μακριὰ μαζὶ σου φεύγοντας πέτρα νὰ ρήχνω πίσω,
 νὰ μοῦ λικνίξης τὴν αἰώνια θλίψη μου, καράβι,
 δίχως νὰ ξέρω ποῦ μὲ πᾶς καὶ δίχως νὰ γυρίσω!

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ